

fig til Statskassen, istedetfor til de vedkom-
mende Eiendomme selv for de $\frac{1}{2}\%$ af Tiender-
nes Bankhæftelsesrenter, der udgjøre en Deel
af Pantet for Statskassens Obligationsgjæld
til Banken. Hvorledes dette Forhold skulde
bringes i Overensstemmelse med Lovudkastet,
vide vi ikke.

See vi dernæst specielt hen til Præste-
tienden, da forekommer det os høist betænke-
ligt allerede nu, eenstidigt fra Statens Stand-
punkt, at afgjøre, at der med Hensyn til de
ved Kirken ansatte Embedsmænd skal forholdes
paa den i Lovforslaget antydede Maade, nem-
lig ved Inddragelse i Statskassen af Tien-
derne og Anvisning paa Budgettet af de
geistlige Embedsmænds Gage.

Vi skjønte ikke rettere, end at Kirken
selv gennem en for den valgt Repræsentation
bør have Stemme med ved Afgjørelsen af den
Maade, paa hvilken den skal understøttes af
Staten, og dens Embedsmænd sikkes deres
Udkomme; vi antage, at Fare let kan opstaae
for Kirkens Selvstændighed og Sikkerhed, naar
dette ikke iagttages.

At Kirkernes Indtagter ere sikkrere funde-
rede i aarlige Kornafgifter end i Pengesum-
mer, der i Tidernes Lob og under Conjun-
cturernes Verel let kunne forringes, ja maaffee
reent forsvinde, er heller ikke en vigtig Be-
tragtning, naar der er Spørgsmaal om Kir-
ketiendens Afløsning. — Til Kirkeformuen
og den rette Form for dens Bestyrelse knytte
sig iøvrigt Spørgsmaal, der i det Mindste ikke
fuldstændigt kunne besvares uden Hensyn til
en Kirkeforfatning og dertil hørende Fast-
sættelse af Menighedsforholdet.

Endelig maae vi som en almindelig Be-
tragtning tilføie, at det vist ikke er uden Be-
tænkelighed for Tiden, da andre omfattende
Afløsninger af Rettigheder mod Erstatning efter
Taxation ere satte i Værk eller under For-
handling, at fremkomme med en Lov om en
tvungen Afløsning af en saa betydelig Ret-
tighed som Tienden, og derved forsøge den Spæn-
ding og Frygt for Eiendomsforhol-
dernes Sikkerhed, som ikke er ualmindelig.
Den Bemærkning, som muligen turde fremspø-
res imod en Deel af det her sidst Optræde, at
det foreliggende Forslag henviser selve de til-

sigtede Forandringsers fuldstændige Indførelse
til Aaret 1856, og saaledes forhaabentligen
til roligere og gunstigere Tider, er formeent-
ligen ikke afgjørende, da Spænding og For-
viklinger netop maae ventes fremfaldte, ikke
saameget ved den endelige Omordning, som
ved Forberedelserne for samme.

Betragte vi derefter Sagen fra Parters-
nes (Tiendeydernes og Tiendeiernes) Stand-
punkt, saa vilde vi vel ikke benægte, hvad
vi ogsaa foran have tilladt os at yttre, at
Meget taler for Statens Ret til at paabyde
en tvungen Afløsning af Korntienden, saaledes
at Tiendeyderne tilpligtes at betale og Tiende-
eierne at modtage sædvanlig loy lig Rente
af det Capitalbeløb, hvortil Tienden
ansattes, istedetfor den hidtil værende Tiende-
ydelse i Kjørven, i Korn eller i Penge. Dog
skulle vi ikke undlade at tilføie, at Meningerne
om en sliq Foranstaltning's Hensigtsmæssighed
og Tilraadlighed langt fra ere overensstem-
mende. Man har nemlig som Argumen-
ter mod den, paaberaabt sig, blandt Andet, at,
endstjøndt det er en høist indgribende Foran-
staltning, saa vil dens Virkning ikke være stor,
idet den ikkun medfører, at en fast aarlig Af-
gift gaaer over til at blive en Prioritetsgjæld,
og at det let kan blive til stort Tab for mange
offentlige, høist vigtige, Stiftelser, saasom Uni-
versitetet, Communitetet, de lærde Skoler, Hospi-
taler og andre velgjørende Indretninger, hvis
Bodeligeholdelse og Understøttelse paaligger Sta-
ten, og saaledes indirecte blive til Tab for
Staten, om de disse Stiftelser tillagte Ind-
tagter, der ere sikkert funderede i Tiender,
converteres til Pengesummer, der ved flette
Conjuncturer og slet Bestyrelse kunne formind-
skes betydeligt.

Men, om det endog indrømmes, at Staten
for Almeenvælets Skyld, kan være berettiget
til ved en Tvangslow at forandre Tiendeydelsen
til en bestemt aarlig Pengerente, saa finde vi
det dog høist tvivlsomt, om Staten tillige kan
være berettiget til at paalægge Tiendeyderen
at ydrede mere (efter Lovforslaget 1 pCt.
og $\frac{1}{2}$ pCt.) og Tiendeieieren at modtage
mindre (efter Lovforslaget, for de Tiendeieiere,
hvis Afgifter ere fastsatte til Korn, $\frac{1}{2}$ pCt.)
end den sædvanlige aarlige Rente